

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SAJTIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felelős szerkesztő:

Dr. Essösy Béla.

Kiadó tulajdonos:

Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.

A lap szellemi részére vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Nagypéntek.

A kereszténység gyásznapiján önkénytelenül a Kálvária véres tragédiájára gondolunk. Rövid íróre az élet zürzavarában, a kenyérért való küzdelemben megpihenve a mélységes fájdalom és gyászérzelmeinek adjuk át magunkat. Követjük a nagy természetet, mely a nagyhalott halálán, temetésén szinte megrendítő gyásszal adózott... Elsőtévedett... a ragyogó nap eltakarta arcát, rengett a föld, a sírok megnyitak midőn meghalt az élet a halál ura, hogy föltámadjon, föltámasszon s megújítson mindeneket. És valóban! A kálváriának e rémséges tragédiája lett a meghomlott világrend átváltoztató kovásza. A keresztihal borzalmaiból kibontakozott a szabadság édes érzete. Sötétség, szellemi rabság nyomában világosság, megújulás virradt föl. Isteni munka volt, nagy és hatalmas, mint a cél melyért eszközöltetett. Csodálatos mű, mindenható alkotás, az önfeláldozás legszebb utólréhetetlen megnyilvánulása, mely magához ölelt mindent s alapja lett az emberiség jövő életének, boldogságának. Kétségben, szellemi tudatlansághoz nyomorgó lelkek vigasztalan éjjelét megvilágította a szabadító, megváltó reménység édesen derengő fénye.

S azóta a megváltás győzedelmes gondolata járja be a világot; kiindul a Kálváriáról,

hogy oda vigye vissza sz. keresztje tövéhez a lelkeket. Biztos irányító a viharok zajában, hogy legyen már az ember lépteinek biztos, halározott célja; s ne tartson tévelyegjen tévesztő utakon. A beteljesedett megváltás eszméje lett az emberiség lelkének. Kellett is hogy azzá legyen s szolgálathajtsa az észet szívet, tudományt, ipart, művészetet, az emberi erő összes műveit és varázserővel vonzon egészségesebb világnézet felé, az isteniesség, az igazi pozitív vallásosság légtörébe. Mindez beteljesedett, kiérdemeltetett a Kálvárián... A keresztől lehulló vércseppek megáztatták a földet, mely termékeny lett... S mégis társadalmi zürzavart, elégedetlenséget lát kutató szemünk. Mintha a kálvária titka nem mindenkinek teljesedett volna be. Látunk tévelygő, meghasonlott lelkeket, kiknek nem hozott fényt a Kálvária. Kétségben, elégedetlenségben, hitközönyben, lelkiismeretlenségben bolorkálnak mintha nem világítana nekik a szentkereszt. Az ilyenek kiszabadítják magukat a megváltásbűvölő, vonzó ereje alól. Élni akarnak szabadon szenvedélyeiknek, bűnözésnek. Lelkiismeretük szavának, nemesebb ösztöneik elnyomásával a féktelen szabadosság hívei; lelkők, vallásos kötelemeik öntudatos megvallása, teljesítése mellett közömbös neimlörődömséggel elsiklanak. Pedig a legmagasztosabb idealizmus, a kereszt szolgálása nem szorítja oly nehéz

bilincsbe tagjaikat, mint a féktelen szabadság, hitközönyösség, mely elégedetlenné, irigyké, idegessé stb. teszi őket. A hűnek a szenvedélyeknek szabadsága van ott, hol nem uralkodik a lelkek fölött a kereszt édes igája. Meredek lejtőn haladnak lefelé azok, kiket nem köt le a megváltás uralkodó, fölényes gondolata. Nem számítanak az isteni s emberi törvények tilalomfáival. Könnyelműen, céltalan tusakodnak úgy élnek mintha e földi mulandósággal vége volna mindennek, mintha a Kálvárián semmi sem történt volna, mintha nem halt volna meg Krisztus... Megálljatok könnyelműek! Az élet zürzavarával ne tompítsátok el a lelkiismeret szavát, ne vessétek meg a szebb az örökélet zálogát!

Ti is tudjátok, csak nem akarjátok, a mai nap titkát, gyászát, állandó boldogságtok fájdalmas árát. Kérdezzétek meg hát Krisztus halálának tanuit a gyászba borult természet, a megindult földet, busuló napot azok megmondják nektek, hogy minden beteljesedett. Ne várjatok hát, ne keressetek semmit kietlen helyeken; a Kálvárián, a kereszt tövében mindent megtaláltok. Oda menjete azért minden szükségben, minél gyakrabban de első sorban a mai napon. Biztatok ott minden beteljesedett s szívetek megjelik vigasztalással, nemes idealizmussal, nem marad üresség lelkeitekben. Bármily lelkiharc-

A Szécsényi Hirlap eredeti tárcája.

Kelettől—Nyugatig.

(Egy ezeréves ut.)

A rohanó Jordán árja zugott születésemkor,
S a szelid Szajna csengőn, csobogón temet
[el majd ...

Nagy távol, Keleten ringatták a bölcsőm,
Szomorun susogó cyprusok alatt ...
De aztán otthagytam a myrtusvilágot ...
Volt néhány testvérem, aki ott maradt.

Én eljöttem tőlük ... messze vetett a sors,
Szomorun bolyongok a Kárpátok között,
Ahol minden röget — a sziltyúk mesélik —
Valamikor régen hásvér önlözött.

De eldugom innen, napnyugati tájra,
Minek vándorlok itt búsan, álmodón?
Egykor talán ugyis a Szajna ölében
Fog ringani lágyan elfáradt hajóm.

Kardos István.

Az obsitos bíró.

Hej jó világ volt még akkor, amikor Halász gazd-uram volt egyik szélső nógrádi község bírája, ő kelme már nem él, rég fölment már egy jobb hazába. Ha tudna velünk beszélni, bizony elhitelné velünk, hogy ott odafenn is az igazságot osztogatja, mint a falujában osztogatta életében.

Annyi bizonyos, hogy ő kelme bátor ember volt, aki nem félt községe érdekében beszélni, még a királlyal sem. Sok volt az adó, a nép meg nem tudott fizetni, gondolt egyet Halász bíró uram s felruccant Bécsbe audentiára. Mikor onnan haza jött, a falu kocsmájába összegyűjtötte a többi nemes-nemzetes, kis és nagyzelelér, hités és belső embereket. Ő maga a hosszú asztal végén foglalt helyet, kipederte a hajuszát, a bíró pálcát maga mellé állítva, vörös cserép pipájából bodor füstöt eregetve, egy-kétszer megköszöntötte a torkát s elkezdte a mondókáját imígyen:

Meghallgassátok elmetek, mert im nagy értelmiség leszen véleményezésemben, amely most nem átalok Kelmeteknek rendeltbe tudtul adni. Az adó minduntalan min-

denkit terhel, legyen az okos, vagy szamar egyaránt, hát figyeljenek ide éberséggel. Egyhangulag voltam fent Bécsbe a királynál, az adóknak kisebbségének létrehozásának szempontjából. Oda irányozván magamat, ott ott megtetszettem magamat bátorítani, azt bekopogtattam a király hajlékába. A pitvarba maga a fenség gyűlt ki elembe, azt mingyártasan meg tudta, hogy én vagyok.

„Maga-e az bíró gazda? Hát hogy van, de rég nem volt szerencsém? Hát a Marcsó? No tuggya má — a feleségét kérdezni, meg hogy van?” „Na kerüljék beljebb bíró uram, tisztelje meg szerény lakásomat.” Elein est nem tudtam szóhoz jutni, de osztég mégis letisztáztam a saifelrakodást a csizvámról, azt bementem az első szobába, ahová csak nagy vendégeket, például belső embereket szokott beengedni, mint lassák engemet.

E már jóra mutat. Egyhangulag kezdett bizodalman a vete való irányban indulatoskodni. El is kezdtem a gyűltem célját, de a Felség megveregette a váamat, azt teccet mondani, „csak maradjik vesztég türelmeskedéssel, előbb igyunk egy kis papramorgót.” Kiparancsolt a cselédjének, az rögtönösen hozta is az ivászati alkalmatosságot, egy üve-

ban, földindulásban lecsendesültek, a béke angyalának szárnya vesz titeket oltalmába.

És lesz több özön meglepedés, nagyobb béke, boldogság a családban, társadalomban az egész földön. Mert nem lába hullott rá az első nagypénteken Jézus szent vérenek termékenyítő, megváltó harmata.

Loncsár Lukács.

középgéci Szerémy Béla halálában.

Ismét megcsendült a lélekharang. A kérelhetetlen halál elragadta közülünk közéletünk egyik tevékeny és közbecsülésben álló tagját, — járásbíróságunknak több éveken át elismeréssel működött vezetőjét.

Szerető családjá a legjobb apát vesztette el, még pedig akkor már a midőn a kiméletlen halál szerető gyermekei közül kettőt, közel hozzátartozói közül többet kiragadván, efőlötti szomorúság lelkét és testét egyaránt meggyötörte.

A gyászoló családdal egyformán gyászol közéletünk is. Nemcsak mint társadalmi individuum vitta ki magának a közszeretet és közbecsülés lehető legmagasabb fokát, de mint járásbíró puritán lelkületével lankadatlan szorgalmával mindenkinek bámulatát, — hivatalbeli felsőségeinek pedig teljes meglepedést érdemelte ki, mely elismerés külsőleg is megnyilvánult abban, hogy járásbíróságunk vezetésével már évekket ezelőtt megbízott.

Hogy mennyire szíven feküdt volt járásbíróknak a hivatali kötelesség teljes tudata, azt legjobban igazolja az, hogy midőn félholtan visszakerült városunkba, szenvedésteli ajkat ezek a szavak hagyták el: „Menjünk a bírósági épületbe, mert ott dolgom van.” Minden helyett beszéljenek e szavak.

Mint hivatalfőnök azon kevesek közé tartozott, a ki hivatalnok társai között a közszeretet és közbecsülés magját ünnegette, főnöki gög helyett a finom kérő hang és

ajma modor volt az, mely az őt megértendő hivatalnok társaiiban a rajongásig menő szeretetet keltette fel.

Ezek után természetes csak hogy övével teljesebb osztozunk a mély fájdalomban és emléket megőrizzük mindaddig, a míg gondolkozni és érezni tudunk. — Nyugodjék békében.

A gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki:

Özv. középgéci Szerémy Béláné szül. Bercelly Margit és fia, új. középgéci Szerémy Béla úgy a saját, mint az összes rokonok nevében fájdalommal jelentik, hogy forrón szeretett férje, — illetve atyja

középgéci SZERÉMY BÉLA, a szécsényi kjr. járásbíróság vezető bírója, mágyargécsi földbirtokos és Nógrádvármegye törvényhatósági bizottsági tagja, f. évi ápr. hó 11-én reggel fél 6 órakor életének 47-ik boldog házasságának 20-ik évében hosszas szenvedés után jobblétre szenderült.

Drága halottunk földi maradványai folyó hó 13-án délután 3 órakor fog a r. k. anyaszentegyház szertartása szerint Szécsényben beszenteltetni s azután Magyargéczen a családi sírholtba örök nyugalomra helyezni. — Szécsény, 1911. ápr. hó 11.

Áldás és béke lengjen drága porát felett! Külön gyászjelentést adtak még ki az elhunyt hivatalfőnök bíró-társai és a hivatal összes személyzete, — kik bar rövid, de szép szavakban adtak őszinte részvétőknek kifejezést.

KRONIKA.

— Közlekedés. —

Nem tudom hogyan van az, de ha valami tökéletlen dolgot látok mindég eszembe jut a sületlenségeiről híres „Mucsá”.

És fájdalom, — városunk is az ottani állapotokra törekszik. S máris erős konkurrens a „Mucsá”-nak. Mi kiűnik számtalan

félszégünkéből és haladni nem akarásunkból, (igen célszerűnek találnám cimerünkbe a viléz helyett egy rákot festeni.)

De térjünk a dolog velejére.

Ha valaki döcögős, nyikorgó expresszouratunkon városunkba érkezik, — tudom, hogy elámul monumentális állomási épülettünkön. Nemcsak külsején, de belsején is, melyben egy I.—II. és III. osztályú várótermeknek nevezett „kutyaszoritó” van az utazó közönség nagykényelméte és rendelkezésére bocsátva.

De menjünk be a városba. Igen, menjünk, — de, hogyan? Elő! *sár*, mindenféle *sár*, (persze esős időkbén) de olyan, hogy azon keresztül jutni csak térden felül *halina* csizmákban lehet.

Van ugyan egy két *fidkker* is lent, melyek már régen megérdemelték a jótékony nyugalomba való helyezést.

Más út nincs . . . Azaz van *gyalogút*, mely egy mély árok mellett vezet el egészen a városig. És ha a vakmerő utas nem veszi igénybe összes egyensúlyzó tudományát . . . okvellen az árok fenekére sassirozik.

Egyik . . . embertársaiért nemeselérző polgártársunk ezen gyalog utat „szénporral” hintette be, de ezzel csak fél munkát végzett, mert aki nappal megy arra, illetve rajta az ugyis látja az utat, ellenben sötét este (erre nincs lámpa) a szénpor dacára is kilép az árokba (ennek elkerülésére szerény nézetem szerint „fehér gipsz”-el kéne ujítani mely az utat keményíti s egyben sötét este világítja is.)

A sártengeren atvergődve megkönnyebülten sohajt föl a boldog hialandó, hal’ Istennek itt az apshalt, (mucsán detto ilyen van.) Igen itt van, de szerényen meghúzódva a vár és latyak alatt. Aztán következnek a *buktatók* (itt lépcsőnek hívják,) hol is aki nem — ösmeri fortélyát — vigyáz leharapja a saját nyelvét.

Ennek illusztrálására mondom el a következő kis epizódot:

Egy intelligens arcú koldussal találkoztam a minap Pesten, kinek mindkét lábát

get és két porcióst. Ugy véleményeztem, hogy az öreg maga főzhette a szilvóriumát, mert jó erős volt. Jó betapasztottunk belőle. Ma ez a cselekvés is bátorított, no meg az értelmiség sem hiányozván nálam, hát megintelen csak járánhozásom okának kipulhatóságára tértem át.

„Hej, nem úgy van a! Nem oda Buda! hangzott el a főséges ajaktól e finom beszédész. — Má csak harapunk erre egy lőpörtyűs pogácsát.” Röstölködtem az igazat megvalvást, de azt mégis csak ettem.

De közbe, a fixantyját neki, tutyák-e mi történte? Mikor ismét a porciós beltartalmanak izlését cselekedtem meg, valahogyan kiejtettem bírói kezemből a porcióst, azt a *téglára esett*, ameg összetörött.

Persze megaláztatván bölcsességemben, röstelkedve szekuzáltam magamat.

„No sebj, hisz van itt több ivászati alkalmatosság is, amelyek fehraktározatván a ház padjára, ahonnan csak nagy ünnepek alkalomatán l. vén lehozatali céljuk.”

Szólott imígyen egyhangulag a Fenség. No e jó kitétel mondok. Igaz, hogy itt létezésem nagy ünnepek számba lett légyen

számítolva, de mácsak mégsem engedem felségnek a velem való hajlandóságában a padra való felséges mászását megtegye. Ozt mert egy porcióból nem akartunk ketten inni, hát abba hagytuk az ivászati kellemeséget. Bevallottam aztán neki finoman, hogy így és amígy mit akarok. Csak ugy sopánkodott mikor elmondtam, nem bírjuk a sok adót, mint a marhák olyanok vagyunk. Ugy luzzuk az igát az adóba fogva. Megis igervényezte, hogy rendkívülieg meghatározza a kiucstárnak, hogy az adónak a felét engegygye el.

Emezz-ama, mint aki jól végezte a dolgát, megboldogultan gyünni akartam haza: De a felség nem engedett. Megveregette a vállamat, azt hangoztatta, hogy hat csak nem távolodik el kelmed most? Ippég most ne menjek sehová, mert nagy udvari bál leszén nála. Rám meg tutyák Kelmetek szüksége vot ott a Felsőnek! Engedtem a a kapatitálásnak, azt egyhangulag ott maradtam, bár ilyen paraszti ruházományban nehézményeztem viselkedésemet.

„Sose röstölködjék má megint kelmed!” — mondja — „Maga igen kipallérozódott

helső ember, van észbeli kívántalosság, még nem hiányzik nála a jóra való akarat hajlás szándékossága sem. De meg van itt ruhá alkalmatosság elégséges, háj maj adunk itt magára olyan tiszt-magyar ruhát, hogy kü lömb armádia lesz benne mint egy herceg.”

Hogy kívánságának teljeedése lehetségesedjen, hát magam is amellet inditványoztam, hogy ott maradok. Rám huztak valami arany és ezüst sujtásos ujjast, meg paszomántos nadrágot s egy pár kapnyis száru borjubór csizmát, melyeken még a réz sarkantyú is arany vött. A karomba csimesztettek egy- valami hercegnő tehéreseledet, azt gyérünk bíró gazda, ha van hátorság! Mivel pedig ez sose hiányzott nálam, hát mentem. A bálterembe már huzták a cigányok, a vendégek meg ott tivornyáztak, rajcsuroztak együtt bent. Én meg megintelen bírói komolysággal lepegettem, karomba kapaszkodotam a hercegnő fehéreseleddel. Nagyon okos asszony vött (Annak néztem már mert: má nem igen nézett ki jánynak). Az úton amíg ballagtunk befelé, azt kérdezte, hogy milyen a termés, a gabona, a krumpli meg tök? Elmondtam egyhangulag, hogy

falábak (mankó) pótolták. Azon kérdésemre: hogy hol vesztette el lábát? — könnyezve szomorúan mondá el, hogy: mint kereskedelmi utazó Szécsényben járt, tájékozatlansága és az esti-sötétség miatt az óratorony előtt levő szakadékba zuhant és ott törte ki lábait.

Mire én elég banálisan jegyeztem meg, hogy ne zugolodjék az Isten ellen, örüljön hogy csak a lábát törte ki, — mikor a nyakát is kitörhette volna ott.

Elhhez talán nem kell kommentár?

(P.)

H I R E K.

„Szécsényi Hirlap”

1911. április hó 1-ével új előfizetést nyitottunk lapunkra.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	8 K. — fill.
Fél évre	4 K. — fill.
Negyed évre	2 K. — fill.
Egyes szám ára	— 16 fill.

Felkérjük mindazon tisztelt előfizetőinket, kik előfizetési díjakkal hátralékban vannak, hogy azokat a csatolt utalványon kiadóhivatalunknak okkellenél beküldeni sziveskedjenek.

Esküvő. Fényes esküvő volt folyó hó 12-én a szécsényi ág. ev. templomban. Dr. Petrik Zoltán vezette oltárhoz dapsai Dapsy Béla leányát, özv. Baranyai Jánosné született dapsai Dapsy Idát. Az újpárt Simonidesz János eskette meg. — A család tagjain és rokonságain kívül még több jóharát és ismerős volt jelen. Esküvő után a násznép szoros családi körben még a késő esti órákig együtt maradt. — Az új házaspárnak mi is sok szerencsét kívánunk!

Gyászír. Bolgár Miklós helybeli gyógyszerészl váratlan csapás érte. Ugyanis édes atyja hirtelen elhunyt Nagykörűn, (Szolnokmegye.)

kevés a termés, csak az adó töméntelen sok. No tők az talán van elég, olyanok némelyek mint a fejem. Hát nem okosan véleményeztem a mondást, szóljanak kelmetek.

Minden alkamatosság rendbe vót eddig, de itt győn a haddel-hadd. Beértünk a hástereny küszöbén is, má' ott vártak bennünket a fényes vendégseregek, megse kezdték addiglan a csárdást. Egy sorba ültek a herceg urak egy lócán, csak egy hely vót üresen, ahova egyhangulag nekem nekem kellett volna leüledni. De képzeljék csak Kelmetek mi történt velem s a hercegnő fehér cseléddel? Amikor szépen elháméskottan lépegetek vele be a terembe, hát eccerre csak . . . Brrrr . . . csak úgy reszketek hárá gondolok . . . Képzeljék kelmetek, eccerre csak felestem a hercegnő fehér cseléddel. Tuggyák azok a haszontalan cselédek, ahogy a tisztogatás okából surolták a pádimentumot, hát odabenn felejtették a suroló dészát. Én meg nem vettem tekintettel észre, azt szépségesen felestem benne.

Egyhangulag ozt hazagyültem, de nem is megyek egyhamarást Bécsbe.

Condor.

Ünnepi vonat a vác—drégelypalánki vonalon. A turisták részére a dunaipolyvölgyi vasut vác—drégelypalánki vonalon folyó év május 1-től kezdődőleg egy negyedik vonatjárat lesz beállítva, mely reggel 9 óra 57 perckor indul Vácra és déli 12 óra 46 perckor érkezik Ipolyvágyra és innen este 5 óra 31 perckor érkezik Vácra.

Ez a vonat különösen a drégelyi várát látogató kirándulók érdekében lesz beállítva, hol azok délelőlt 11 és fél órától kezdve este 6 és fél óráig tartózkodhatnak.

Itt említjük meg, hogy Drágffy Sándor vadkerti földbirtokos előmunkálati engedélyt kért egy Dejtárról kiinduló és Borosherényig közlekedő helyi érdekű vasut vonalra, mely Érsekvadkerten keresztül körülbelül 1 órával rövidítené meg a balassagyarmatiak útját Diósjenőig.

Ezen tervezett új szárnyvonalat különös figyelmébe ajánljuk Nógrádvármegyének, ez lesz hivatott ellensúlyozni a duna—ipolyvölgyi menetrende által szenvedett sérelmeinket.

Automobil-járat Selmezbányán. Hieronymi Károly kereskedelemügyi miniszter Rudnay Béla országos képviselő utánjárására kilátásba helyezte, hogy Lévától, Bát, Bakabánya, Kőpatak, Hegybánya, Selmezbánya, Szent Antal, Berencsfalu érintésével Németi községig államköltségen automobiljáratokat fog rendszeresíteni személy és postaforgalom céljaira, Selmezbányán egy garage és javítóműhely valamint benzín raktár volna. Rudnay Béla képviselőtében Sztankay Aba dr. és Orban Géza dr. a múlt pénteken tárgyaltak Horváth Kálmán polgármesterrel a garage felállítására tárgyában s a polgármester természetesen a legnagyobb készséggel hajlandó volt elősegíteni, hogy az automobiljárat mielőbb létesüljön.

Rabsegélyző egyesület. A Nógrádmegyei rabsegélyző egyesület folyó hó 19-én délután 4 órakor tartja évi rendes közgyűlését a városháza tanácsstermében, hová az egyesületi tagok ezuton is meghívotnak. Tárgya a múlt évi számadások és jövő évi költségvetés, tükári jelentés az évi működésről. — Indítványok.

CSARNOK.

Levél, Szécsényből.

Kedves barátom!

Sősétedni kezd . . .

A nap még csak egy-két órával ezelőtt tűnt le az ég peremén. Elállt egy pillanatra a világvárosi zaj, megszűnt a forgalom. Lassan-tódulni kezd már a sétáló közönség ami lépcsőzetes piacunk felé. Mindjohban benépesednek a terek. Az ismerősök szives mosollyal és örömmel üdvözlnek egymást és őszinte szerencsekívánatok hallatszanak el a légben. Megkezdődik a mi kidves esti életünk.

Kalapot és kabátot véve rohantok én is megszokott esti sétámra, hogy az ismerősöket legalább itt viszontláthassam.

Megjegyzem itt, hogy ujjabban feltűnő divatszenvedély mutatkozik a női-kalapok terén. Nap-nap mellett láthatsz egy divatujdonságot. S olykor tizen-huszan, sőt százan rohannak a boldog birtokos után, s hangos megjegyzésekkel adják tudtára, vagy lenéző

gunnyal illetik. A kabátokról már nem mondhatunk ilyen sok jót. Ennek helyét részben már a gallér pótolja, de annál nagyobb becsülettel. A többi nyugalomra teszik el a jobb időkre, mikor az ujjasok is divathájonnek.

Sétára indulok tehát, már messzről pislog felém a csábító lámpafény, mint egy kialudni készülő gyertyaszál utolsó lobbanása. Ezek teszik előttem oly varázslatossá az esti sétát, melyek nappali fényt árasztanak az utra. Hálá Istennek, már két hatalmas ivlámpával is rendelkezik városunk, amely ivlámpák a megszólalásig hűen utánozzák ilyenkor a villámításokat is. Még egy-két bucsu villámlás s ezzel mindennek vége. Az éj fekete leple terül a piac bensejére. — Csodálatos, hogy sétáló közönségünk még ezzel a finom világitással sem éri be, hanem — ugylátszik — megrendelésre időközönként görög tüzet gyújtat maga előtt az iskolás és tanonc fiukkal. De nem akarom hinni, hogy az ifju nemzedék iparos tanulói ezzel kedveskedni akarna. Különben a félreértések kikerülésére legjobb lenne véleményem szerint, ha a már kiszolgált — akarom mondani kiégett lámpa-beleke. valósággal nyugalomba is tennők. Vagy még egy radikális kura van, ami költség kiételés szempontjából még előnyösebb: csak kiválóbb napokon világitunk. Mint a „Szécsényi Hirlap” utóbbi számában is olvastam — március 15-én és aug 20-án.

Sétám befejezéseül, de amelyet azért még nem fejezek be örömmel közlöm, hogy kiseded, de szerény lapunk atyáink jóvoltából közérdekű hivatalos lap lesz. Ennek megfelelőleg lapunkat érdemkönyvvé fogjuk átalakítani, hol nagy és kiváló férfaink érdemeinek külön rovatot nyitnak.

Részt nyer ebben naiv barátod is, ki a bekövetkező újításig szeretettel ölel.

Pista.

Szerkesztői üzenetek.

K. I. Rszombat. Versét köszönjük.

B. Feri. Ön a mi emberünk, nézzen be hozzánk költeményével személyesen.

Nihilista. Ön is nézzen be, de csak az ahlakon. Különben Önnek nincs más neve? — Mi úgy véljük Dezsőkének hívják.

Ifj. H. I. Eltettük a húsvéti számra. — A nagyvilágon e kívül nincsen számára hely.

Recsvágyó. Ha minden áron „nyomtatásban” akarja látni becses nevét, csináltasson magának névjegyet. — Másképp el nem érheti soha.

T. T. Bpest. Ugy látszik, hogy elveszett a postán. Az Istenért meg ne reklamálja!

Krónikás. Mi nem tudunk mulatni rajta, na megis történt egy cseppet sem kórikus.

Pista. A mi udvarunkban tilos a kintornázás.

Tetikének című verséről mi nem szólunk senkinek, de ön se árulja el, hogy valaha verset írt.

Tévedett. Zólyom rendezett tanácsu város, szabad-királyi város címevel. Vára hajdan királyi vár volt, azért volt privilégiuma

Igérlet. Hogy mit küldjön be munkáiból, verset-e vagy novellát? Nekünk egyiket se küldje, — ismerjük.

Esperantó. Esperent nyelven a vasutvagono, a vonat=vagonaro. Az „aró” szó többséget jelent.

277—911. sz.

Árverési hirdetmény kivonat.

A szécsényi kir. jbiróság mint tkvi hárság közhírré teszi, hogy Ságufalui fogyasztási szövetkezet végrehajtónak Petyi Ferencné végrehajtást szenvedő elleni 242 K. 74 f. tóke és jár. iránti végrehajtási ügyében a szécsényi kir. jbiróság területén lévő a ságufalui 75 sz. tkvben A I 1. 3—8. 10—12. 14. 15. sorsz. ingatlanokra 2860 kor. ezenel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1911 évi április hó 28-ik napján d. e. 10 órakor Ságufalu község házánál nyilvános árverésen a kikiáltási ár ^{2/3} rész összegén alól eladatni nem fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát készpénzben vagy az 1881. LX. t.-c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november 1-én 3333 I. M. sz. rendelet 8. §-ában megjelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX. tc. 170. §. értelmében a bánatpénznek a

biróságnál való elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szécsény, 1911. jan. hó 27-ikén.

Szenthe s. k. kir. jbiró.
Perényi, kir. tkv. vezető.

Szécsényben,

Özv. BALOGH FERENCNÉ

Kossuth Lajos-utczai háza,
földje és rétje

szabadkézből eladó!

Értekezni lehet: POKORNY ÉS TSA cégnél
Szécsényben.

Eladó esetleg bérbeadó!

Szécsényben
a Szt.-háromság téren
levő kettős ház.

Bővebb felvilágosítással szolgál:

BREUER-LIPÓT tulajdonos.

Eladó bútorok!

kevésbé használt 2 ágy, 2 szekrény 2 éjeli szekrény, 1 asztal, 4 szék, 1 toalet-tükör plüsdíván és 2 függöny karnizs eladó.
Hol? — megmondja a kiadóhivatal.

Szécsényben a Gőzmalom-utczában

egy ház eladó!

Bővebbet: VAMOS EDE tanítónál.

Hirdetések jutányos áron közöltetnek e lapban.**GLATTSTEIN ADOLF**

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedese — M. kir. dohány- és szivarárudaja

Szécsényben.

Ajánlja dúsan felszerelt raktárát író-, rajz-, irodai- és iskolai felszerelésekben.
Könyvnyomdai munkák jutányos áron készülnek.

Egy jóházból való ügyes fiú könyvnyomdában tanulóul felvétetik.

Üzlet megnyitás!

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy
Szécsényben, az Otsenás-féle házbán (Rakóczi-ut 44. szám alatt.)

gazdasági- és varrógép-üzletet nyitottam.

Raktáron tartom: az összes gyártmányu gazdasági-gépek és bármily rendszerű varrógépet, melyeket **ugy készpénzért, mint kényelmes részletre is** belehet szerezni.

Becsés partfogásért esedezik mely tisztele tel

Glausiusz Béla, gazdasági- és varrógépkereskedő. **Szécsényben.**